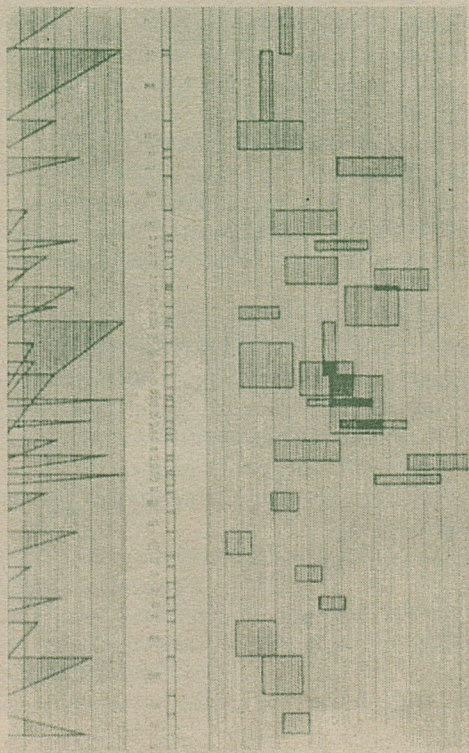

RESSÓ

Imatges, Performance Electroacústica

Página de una partitura de **Stockhausen** para una combinación de música concreta y música electroacústica.

En el darrer mig segle la incidència de les noves tecnologies ha estat clarament pregona en la pràctica, fruïció i creativitat de la música. Les tecnologies han entrat, com qui no fa res, en les nostres relacions cotidianes amb les arts sonores i la seva presència és evidentement visible arreu mitjançant els mas-media, afectant-nos en tots els àmbits de l'existència sensitiva, fins i tot en els més privats. Emperò és en la reflexió artística i en el ús creatiu dels nous i canviants medis tècnics on els solcs de la incidència són potencialment més profunds. De la relació compositor-tecnologia ha germinat l'ufanós jardí sonor de les músiques electroacústiques, terreny, que des de la perspectiva històrica que donen els darrers anys del segle, s'ens revela com una força trasbalsadora que irreversible ha transformat els paràmetres globals del pensament sonor i de la creació musical. L'acceleració evolutiva dels medis tecnològics i el ventall immens de facilitats i possibilitats que ofereixen fan preveure que la música del segle XXI serà electroacústica o no serà, es a dir, que més enllà d'un genere pioner les tecnologies modelaran globalment. l'arquitectura, el pensament (estructural i estètic) i la relació entre creador i públic.

Amb la present edició, la segona de **RESSÓ**, volem aproximar-nos a les produccions "electroacústiques" dels compositors illencs, produccions que traslluiran diverses formes d'emprar els nous medis tecnològics-des de l'artesanía a la cibernetica-diferents formes de construcció sonora i de contrast en els plantejaments del pensament i l'estètica musicals.

Xavier CARBONELL.

Fundació
Pilar i Joan Miró
a Mallorca

RESSÓ 1995

Imatges. Performance. Electroacústica

AUDITORI - Fundació Pilar i Joan Miró

• Dimarts, 23 de maig.

21'00 hores. Paraules inaugurals a càrrec de XAVIER CARBONELL.

Presentació de la instal·lació “Variacions Continúes”, a càrrec de JOAN SERRA.

21'30 hores. Inauguració de la instal·lació “Variacions Continúes”, obra de l'escultor JOAN ROIG i del compositor JOAN SERRA.

La instal·lació restarà oberta fins el dia 27.

• Dijous, 25 de maig.

21'30 hores. Concert de Música electroacústica.

“MORT”. In Memoriam Margalida Alomar Serra - 1994.
Obra electroacústica-visual d'ANTONI CAIMARI i BENNÀSSER-COLOM.

Guió: Antoni Caimari/Bennàsser-Colom.

Música: Antoni Caimari.

Producció: *Fundació ACA / Àrea Creació Acústica*
Universitat de les Illes Balears, Bennàsser-Colom.

Realització: *Bennàsser Colom.*

Intèrprets: *Manel Tubert, Catalina Valls, Aina Segura,*
Eleonor Valleriola, Andreu Suau, Margalida Bibiloni,
Rosa Sard, Antoni Caimari.

Fotografia: *Pere March.*

Obra premiada al **"International Communication Film & Video Festival Intercom'94"** de Chicago, Illinois (EUA), en la categoria de video musical *"Certificate Award"*.

"Gàbies". *Entorn poetic / Moduls* (1984), obra electrocústica de **ANTONI CAIMARI**.

- Dissabte, 27 de maig.

21'30 hores. Concert de Música Electroacústica.

"Variacions contínues" (1995, versió concert)
de **JOAN SERRA**.

"Roizemata" I, "Roizemata" II (1991)
de **XAVIER CARBONELL**.

"Presons" (1976) de **ANTONI CAIMARI**.

"Larva Humana" (1995) de **JAVIER PÉREZ DE AREVALO**. Realització coreogràfica a càrrec de **KOLE SEOANE**.

VARIACIONS CONTINUES (1995).

"Variacions Continues" és una obra que conjuga escultura i música, un intent de elaborar un missatge artístic que potencii l'ordenació de l'espai amb la finalitat de procurar una nova vivència estètica i comunicativa per a l'espectador.

L'obra està composta per deu escultures, i cada una d'aquestes va associada a un element musical. La durada de cada element musical és diferent i es reproduïx amb l'intenció de no coincidir fins al cap de moltes repeticions. Es vol incentivar així, la relació música-escultura a través d'un nexa comú: L'ESPAI. Espai que envolta al "receptor" i que desenvolupa un ambient perceptiu amb la particularitat de oferir un discurs únic i diferent per a cada persona.

El títol interrelaciona dos tipus d'elements formals, encara que de una forma peculiar, i estructura, inicialment el desenvolupament de l'obra.

Joan ROIG
Joan SERRA

MORT. In Memoriam Margalida Alomar Serra (1994).

"... **Caimari** va compondre aquesta obra el 1977 en circumstàncies dramàtiques, mentre les campanes de la parròquia de Sa Pobla tocaven de mort per sa mare. Era una època de transició, de conflicte generacional, en què els joves educats en el franquisme miraven de llevar-se de damunt la llosa dictatorial, per seguir la seva vocació artística va haver de rompre el mur de mediocritat ambiental i enfrontar-se a la incomprensió i a la intolerància dels sers

que més estimava. Aquesta incompresió va arribar fins a l'extrem de prohibir a Toni de dir el darrer adéu a sa mare. L'obra "**Mort**" és aquest adéu reprimít i desesperat que fa posar carn de gallina a l'oïdor. Es el dic trencat d'un amor filial contingut per la comunicació. Es l'angoixa, el desesper, de saber que mai no hi podrà haver l'anelhada reconciliació. Es la mort absoluta dels somnis infantils, que procuram retenir a la imatge idealitzada de la nostra mare. **Caimari**, per imposició de les circumstàncies, els va haver d'enterrar juntament amb el cadàver matern.

Jaume Reynés va filmar el 1993 una pel·lícula basada en l'obra "**Mort**". El cineasta va saber captar la càrrega emotiva de la música recurrent amb ull atent. poètic, l'escenari dels fets. Sa Pobla, un poble vital i enèrgic, es va convertir en protagonista de la mort. Es una prodigiosa transposició que només l'art pot aconseguir. El premi no tornarà a **Antoni Caimari** la il·lusió assassinada pel comportament irresponsable d'aquells que, al seu dia, tenint el deure sagrat de posar pau i amor, varen sembrar la zitzània de l'odi. Però aquest premi "**Mort**" és la prova que, al final, els nets de cor reben la recompensa".

(Extracte de l'article de **Pere Bonnin**,
Diari Última Hora, 26 d'octubre de 1994.)

GABIES. Entorn poetic / Moduls (1984).

Para la primera parte de mi obra musical, "**Entorn Poètic**", he utilizado e integrado (traducido) los mismos elementos que originariamente (según mi opinión) alimentan la escultura de **Ben Jakober**: el viento entre los árboles, el mar en las rocas y las aves en el aire son el entorno que ha penetrado mi psicólogo musical y según este precepto ha

sido realizada la obra. Tras las primeras impresiones descriptivas de esta naturaleza, aparece la voz del poeta **Miguel Velasco**, vehículo ideal de su propia poesía. Un "solista" que ha sabido transitar con tiento hacia la música que lo sigue: una pieza de piano que transforma el entorno en estado interior. Los matices han sido cuidados excesivamente y la interpretación - sutil- se presenta envuelta en una constante vibración de armónicos. Esta primera parte habla del espíritu de la isla.

"**Moduls**" nos remite a la otra realidad: la que sostiene el entorno poético. Los dos primeros módulos recogen la agresividad y la sorpresa de las esculturas de Ben. La música es igualmente agresiva, es repetitiva y manipulada electrónicamente. Adopta como referencia más inmediata las esculturas "*Night Screecher*" y "*El sueño de la razón produce monstruos*". Un conejo en descomposición (otra obra de Ben) ha estimulado mi meditación musical (tercer módulo) sobre la belleza del proceso de putrefacción y su misteriosa tendencia al perfume. Los gritos de los insectos en la tierra seca de la isla- referencia inevitable de "*Silencio*" y "*Turbillon*"- ha motivado el cuarto módulo y su reflexión musical sobre la aridez. El quinto módulo es un organillo de iglesia compuesto bajo el recuerdo de una antigua obra de Ben: "*Adoration d'Estalactites*"- una lámpara de la que cuelgan numerosas imágenes de vírgenes. El sonido primitivo y lejano del caramillo acompaña en el sexto módulos a los violines del paisaje de la **Bassa Blanca**: nuevamente el mar, el viento, los árboles y las aves.

Antoni CAIMARI

ROIZEMATA I i II (1991).

"Roizemata" I i II varen esser elaborades a l'estiu de 1991. Ambdues obres pretenen construir uns universos sonors bastits des de la tímbrica del piano però tot desenvolupant un pianisme difícilment practicable en viu i que per sobre posició d'enregistraments manifesta una textura situada entre l'impossible i la virtualitat.

Xavier CARBONELL.

PRESONS (1976).

La obra **"Presons"** se desarrolla muy lentamente y, en este estado "psíquico-musical", intento expresar la angustia, la soledad, la constante obsesión que padece la persona encerrada. La privación de libertad ha sido siempre una constante en mi pensamiento, y esta obra pretende ser una manifestación muy personal de los sentimientos que me sugieren los problemas existentes en el mundo de la marginación de las prisiones. En el transcurso de la obra no utilizo ningún acorde pianístico, por lo tanto la dinámica del sonido constituye una parte fundamental. Cada pulsación ofrece un sonido distinto con grandes intervalos, y estos espacios sonoros rodeados de silencio son utilizados como un elemento estructural. En algunos pasajes, los efectos expresivos están conseguidos atacando y rascando las cuerdas del piano directamente. Los gritos, que constituyen la segunda parte, quieren ir más allá de la angustia de sentirse encerrado. La persona humana es torturada. Para expresar musicalmente este hecho inhumano necesitaba un dolor no representado, y por este motivo aproveché los llantos de un ser humano. Este planteamiento me pareció una de las formas más directas

para conseguir una sensación de desesperación. Tanto el piano, como los gritos están posteriormente manipulados electrónicamente. Combino las voces con los efectos electrónicos, pasando de un canal a otro. Al reproducir la obra, los bafles cumplen la función de un instrumento de percusión.

Antoni CAIMARI

•

***LARVA HUMANA, Perpetuum Móbile* (1995).**

Los ojos del buho cuentan la historia, la mirada de un perro es nuestro mejor espejo, aunque el hombre ya no sabe leer ni mirar.

Ahora, hemos olvidado el principio, ya no tenemos memoria ni queremos tenerla, pero la vida es un "***Perpetuum Mobile***" y nosotros no somos ninguna interrupción en el discurso musical.

El perro recuerda muchas cosas de cuando era lobo, y la ballena no ha olvidado sus días caminando por la tierra. Nuestro comportamiento actual, es el resultado de la acumulación de capas y capas de cultura, de un color o de otro, con más o menos cantidad, dependiendo del grupo social al que pertenezcamos.

Pero el motor vital que se esconde tras esas capas es prácticamente el mismo en todos, y no le han añadido piezas desde hace muchos miles de años, pues la evolución biológica es infinitamente más lenta que la cultural y nos sorprenderá ver cuan antigua son algunas de esas piezas y que increíblemente parecidas a los de otros seres vivos que todavía pululan por este planeta.

Tan solo situaciones especiales en nuestro entorno, como las guerras, el hambre, el miedo, o interiores como la locura, rascan esas capas apareciendo en muchos casos el motor al descubierto.

La desaparición de la época de celo en el ser humano y la consiguiente predisposición sexual continua es una de las piezas más importantes de dicho motor sin la cual no se podría entender la historia del Homo Sapiens.

Egoísmo y altruismo, el asesino y el filántropo, el bien y el mal, todo.. absolutamente todo, es impulsado por la fuerza de ese motor genético que caracteriza nuestra especie y que podría semejarse a una **LARVA HUMANA**.

Javier PÉREZ DE AREVALO.

MANDANDOME CALLAR

JULIO SANZ VAZQUEZ

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100

Portada del compact disc "*Mandandome callar*",
con obras electroacústicas de **Julio Sanz Vázquez**,
editado por U.M. / **Unió Músics**.

Fundació
Pilar i Joan Miró
a Mallorca

Ajuntament

de Palma

Fundació
Àrea Creació Acústica
Son Bielí · Búger

**Consell Insular
de Mallorca**

Comissió de Cultura i Educació